

Hof van Cassatie van België

Arrest

Nr. S.15.0129.N

RIJKSDIENST VOOR SOCIALE ZEKERHEID, openbare instelling, met zetel te 1060 Sint-Gillis, Victor Hortaplein 11,

eiser,

vertegenwoordigd door mr. Geoffroy de Foestraets, advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 1000 Brussel, Dalstraat 67/14, waar de eiser woonplaats kiest,

tegen

ARTEBEL bvba, met zetel te 8210 Zedelgem, Begonialaan 11,

verweerster.

I. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Het cassatieberoep is gericht tegen een arrest van het arbeidshof te Gent, afdeling Brugge, van 24 oktober 2014.

Advocaat-generaal Henri Vanderlinden heeft op 13 juni 2017 een schriftelijke conclusie neergelegd.

Raadsheer Geert Jocqué heeft verslag uitgebracht.

Advocaat-generaal Henri Vanderlinden heeft geconcludeerd.

II. CASSATIEMIDDEL

De eiser voert in zijn verzoekschrift dat aan dit arrest is gehecht, een middel aan.

III. BESLISSING VAN HET HOF

Beoordeling

1. Artikel 4 Tarief Rechtsplegingsvergoeding stelt voor de rechtsplegingen vermeld in de artikelen 579 en 1017, tweede lid, Gerechtelijk Wetboek, een tarief voor de rechtsplegingsvergoedingen vast dat afwijkt van de bepalingen van de artikelen 2 en 3 van dit koninklijk besluit.

2. Krachtens artikel 1017, tweede lid, Gerechtelijk Wetboek wordt, behalve wanneer het geding roekeloos of tergend is, de overheid of de instelling, belast met het toepassen van de wetten en verordeningen bedoeld in de artikelen 579, 6°, 580, 581 en 582, 1° en 2°, ter zake van vorderingen ingesteld door of tegen de sociaal verzekerden persoonlijk, steeds in de kosten verwezen.

Krachtens artikel 1017, derde lid, Gerechtelijk Wetboek worden met sociaal verzekerden bedoeld de sociaal verzekerden in de zin van artikel 2, 7°, van de wet van 11 april 1995 tot invoering van het “*Handvest*” van de sociaal verzekerde.

Voormeld artikel 2, 7° omschrijft de sociaal verzekerden als de “*natuurlijke personen die recht hebben op sociale prestaties, er aanspraak op maken of er aanspraak op kunnen maken, hun wettelijke vertegenwoordigers en hun gemachtigden*”.

3. Hieruit volgt dat een geschil tussen de eiser en een werkgever over de verplichting van deze laatste tot betaling van bijdragen, geen rechtspleging is zoals

bedoeld in artikel 1017, tweede lid, Gerechtelijk Wetboek en artikel 4 Tarief Rechtsplegingsvergoeding.

4. De appelrechters die vaststellen dat de verweerster opkomt tegen de schraping door de eiser van door de verweerster aangegeven prestaties van een werknemer in het stelsel van de sociale zekerheid voor werknemers en oordelen dat artikel 4 Tarief Rechtspleging op deze rechtspleging van toepassing is, verantwoorden hun beslissing niet naar recht.

Het middel is gegrond.

Dictum

Het Hof,

Vernietigt het bestreden arrest in zoverre dit de verweerster veroordeelt tot een rechtsplegingsvergoeding ten aanzien van de eiser op grond van de bedragen van artikel 4 Tarief Rechtsplegingsvergoeding.

Beveelt dat van dit arrest melding zal worden gemaakt op de kant van het gedeeltelijk vernietigde arrest.

Houdt de kosten aan en laat de beslissing daaromtrent aan de feitenrechter over.

Verwijst de aldus beperkte zaak naar het arbeidshof te Antwerpen.

Dit arrest is gewezen te Brussel door het Hof van Cassatie, derde kamer, samengesteld uit sectievoorzitter Alain Smetryns, als voorzitter, en de raadsheren Koen Mestdagh, Geert Jocqué, Antoine Lievens en Koenraad Moens, en in openbare rechtszitting van 11 september 2017 uitgesproken door sectievoorzitter Alain Smetryns, in aanwezigheid van advocaat-generaal Henri Vanderlinden, met bijstand van griffier Vanessa Van de Sijpe.

V. Van de Sijpe

K. Moens

A. Lievens

G. Jocqué

K. Mestdagh

A. Smetryns

VOORZIENING TOT CASSATIE

VOOR: De **RIJKSDIENST VOOR SOCIALE ZEKERHEID**, open-
bare instelling, opgericht bij besluitwet van
5 28 december 1944, met zetel te 1060 Brussel,
Victor Hortaplein 11,

*bijgestaan en vertegenwoordigd door Meester Geoffroy de
FOESTRAETS, advocaat bij het Hof van Cassatie, kantoor houdende te 1000
Brussel, Dalstraat, 67, waar keuze van woonplaats wordt gedaan,*

10

eiser tot cassatie,

TEGEN: De bvba **ARTEBEL**, met zetel te 8210 Zedelgem,
Begonialaan 11, met ondernemingsnummer
15 0469.560.271,

verweerster in cassatie,

* * *

20 Aan de Heren Eerste Voorzitter en Voorzitter, de Dames en Heren Raadshe-
ren, leden van het Hof van Cassatie,

* * *

25 Hooggeachte Dames en Heren,

Eiser heeft de eer het arrest van 24 oktober 2014,
gewezen door de vijfde kamer van het Arbeidshof te

30 Gent, afdeling Brugge, (2012/AR/261) aan Uw toezicht te onderwerpen.

FEITEN EN PROCEDUREVOORGAANDEN

35 Bij een controle werd vastgesteld dat Mevrouw Gundi DE SMEDT ten onrechte als deeltijdse werknemer was ingeschreven bij verweerster nu de mogelijkheid tot gezagsuitoefening ontbrak. De prestaties aangeven voor de periode van 1 januari 2008 tot en met 31 maart 2011
40 werden om die reden ambtshalve door eiser geschrapt.

Mevrouw Gundi DE SMEDT en verweerster waren het niet eens met deze schrapping en daagden eiser op 17 mei 2011 voor de Arbeidsrechtbank te Brugge.

45 In haar vonnis van 3 oktober 2012 verklaarde voormelde arbeidsrechtbank de vordering van Mevrouw Gundi DE SMEDT en verweerster gegrond en werd voor recht gezegd dat de schrapping van de aangegeven prestaties ongedaan diende te worden gemaakt.
50

Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Arbeidshof te Gent, afdeling Brugge, op 30 november 2012, tekende eiser hoger beroep aan tegen deze beslissing.
55

Bij tussenarrest van 28 februari 2014 werd door het arbeidshof beslist dat er geen sprake kon zijn van een arbeidsovereenkomst bij gebrek aan gezag zodat de

60 oorspronkelijke vordering van Mevrouw Gundi DE SMEDT en verweerster ongegrond werd verklaard. De debatten werden heropend teneinde partijen toe te laten standpunt in te nemen nopens de gerechtskosten.

65 Het bestreden arrest van 24 oktober 2014 van het Arbeidshof te Gent oordeelt dat de door eiser bij toepassing van artikel 2 van het KB van 26 oktober 2007 gevorderde rechtsplegingsvergoeding herleid moet worden tot het bedrag van artikel 4.

70

Het enig middel tot cassatie betreft uitsluitend het bedrag van de aan eiser toegekende rechtsplegingsvergoeding.

75 ENIG MIDDEL TOT CASSATIE

Geschonden wetsbepalingen:

- 80 - de artikelen 1, 2, 3 en 4 van het KB van 26 oktober
2007 tot vaststelling van het tarief van de rechts-
plegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 van het
Gerechtelijk Wetboek en tot vaststelling van de da-
tum van inwerkingtreding van de artikelen 1 tot 13
85 van de Wet van 21 april 2007 betreffende de ver-
haalbaarheid van de erelonen en de kosten verbonden
aan de bijstand van de advocaat (Tarief Rechtsple-
gingsvergoeding);
- de artikelen 580, 1° en 2°, 1017 en 1022 van het
Gerechtelijk Wetboek;
- 90 - artikel 2,7°, van de Wet van 11 april 1995 tot in-
voering van het «handvest» van de sociaal verzeker-
de.

Bestreden beslissing:

95 Het bestreden arrest veroordeelt de verweester
overeenkomstig artikel 1017, eerste lid, van het Ge-
rechtelijk Wetboek, met toepassing van artikel 4 van
het KB van 26 oktober 2007, tot het betalen van de ge-
dingkosten van de eerste aanleg en het hoger beroep, en
100 begroot deze gerechtskosten, aan de zijde van eiser,
als volgt:

- rechtsplegingsvergoeding eerste aanleg: 120,25
105 EUR, zoals herleid;
- rechtsplegingsvergoeding hoger beroep: 160,36 EUR,
zoals herleid.

110 De beslissing dat de door eiser lastens verweer-
ster gevorderde rechtsplegingsvergoedingen aan het be-

drag van artikel 2 (bedoeld wordt artikel 3, te weten
1.320 EUR eerste aanleg en 1.320 EUR hoger beroep voor
niet in geld waardeerbare vorderingen), herleid moeten
worden tot het bedrag van artikel 4, steunde op de vol-
115 gende motieven:

" *Het wordt niet betwist dat de (eiser) recht heeft
op de vergoeding van de gerechtskosten.*

120 " ...

" *Het bedrag van de rechtsplegingsvergoeding in de
zaken ten gronde, hangt af van de vraag of toepas-
sing moet worden gemaakt van artikel 2 dan wel ar-
125 tikel 4 van het KB van 26 oktober 2007 dat uitvoe-
ring geeft aan artikel 1022 van het Gerechtelijk
Wetboek. Het artikel 4 van dat KB stelt lagere be-
dragen van de rechtsplegingsvergoeding vast voor
wat betreft, in algemene termen gesteld, "sociale-
130 zekerheidsgeschillen". Meer bepaald verwijst dat
artikel 4 o.m. naar artikel 1017 van het Gerechte-
lijk Wetboek, dat op zijn beurt verwijst naar de
regels betreffende de materiële bevoegdheid van de
arbeidsgerechten, waaronder artikel 580 van het Ge-
135 rechtelijk Wetboek. Het artikel 580, 2° van het Ge-
rechtelijk Wetboek verleent de arbeidsgerechten be-
voegdheid om kennis te nemen van geschillen betref-
fende de rechten en verplichtingen van werknemers,
welke voortvloeien uit de wetten en verordeningen
140 bedoeld in artikel 580, 1°. Deze laatste bepaling
slaat onder meer op de geschillen betreffende de*

verplichtingen van de werkgevers opgelegd door de wetgeving inzake de sociale zekerheid.

145 " Dat artikel 580, 1° en 2° van het Gerechtelijk Wet-
boek als basis geldt voor de bevoegdheid van de ar-
beidsgerechten wat betreft het geschil tussen de
(eiser) en Gündi De Smedt, staat vast en wordt ove-
rigens niet betwist (vgl. Arbh. Luik, 17 september
150 1997, Soc. Kron. 1998, 179). De arbeidsgerechten
zijn derhalve bevoegd voor geschillen over de
schrapping door de (eiser) van een persoon die als
werknemer werd aangegeven. Dat geldt zowel wanneer
de vermeende werknemer als wanneer de vermeende
155 werkgever opkomt tegen die schrapping door de (ei-
ser). Dat is des te meer het geval wanneer, zoals
in casu, tegelijk de vermeende werkgever en werkne-
mer overgaan tot dagvaarding van de (eiser).

160 " Aangezien de bevoegdheid van de arbeidsgerechten
voortvloeit uit artikel 580, 1° en 2° van het Ge-
rechtelijk Wetboek, kan de (eiser) ten aanzien van
de (verweerster) enkel aanspraak maken op het be-
drag van de rechtsplegingsvergoeding vastgesteld in
165 artikel 4 van voormeld KB.

" De door de (eiser) gevorderde rechtsplegingsvergoe-
ding aan het bedrag van artikel (3), moet derhalve
worden herleid tot het bedrag van artikel 4."
170 (arrest, p.4).

175

Griev

1. Tenzij bijzondere wetten anders bepalen, verwijst ieder eindvonnis, zelfs ambtshalve, ingevolge artikel 1017, eerste lid, van het Gerechtelijk Wetboek, de in het ongelijk gestelde partij in de kosten, onverminderd de overeenkomst tussen partijen, die het eventueel bekrachtigt.

Het tweede lid van diezelfde bepaling stelt dat de overheid of de instelling, belast met het toepassen van de wetten en verordeningen bedoeld in de artikelen 579, 6°, 580, 581, 582, 1° en 2°, van het Gerechtelijk Wetboek, ter zake van vorderingen ingesteld door of tegen de sociaal verzekerden persoonlijk, steeds in de kosten worden verwezen, behalve wanneer het geding roekeloos of tergend is.

Volgens het derde lid van voormeld artikel worden met sociaal verzekerden bedoeld: de sociaal verzekerden in de zin van artikel 2, 7°, van de Wet van 11 april 1995 tot invoering van het "Handvest" van de sociaal verzekerde, zijnde "de natuurlijke personen die recht

200 *hebben op sociale prestaties, er aanspraak op maken of*
er aanspraak op kunnen maken, hun wettelijke vertegen-
woordigers en hun gemachtigden".

205 De uitzonderingsregel inzake de gerechtskosten van
het tweede lid van artikel 1017 van het Gerechtelijk
Wetboek geldt aldus enkel bij vorderingen ingesteld
door of tegen een sociaal verzekerde.

210 Bij geschillen tussen eiser en een werkgever om-
trent verplichtingen van de werkgever voor de betaling
van bijdragen, opgelegd door de wetgeving inzake socia-
le zekerheid, zijnde een procedure zoals bedoeld in ar-
tikel 580, 1° van het Gerechtelijk Wetboek, zal artikel
1017, tweede lid, van het Gerechtelijk Wetboek bijge-
volg niet van toepassing zijn.

215

2. Luidens artikel 1022 van het Gerechtelijk Wet-
boek is de rechtsplegingsvergoeding een forfaitaire te-
gemoetkoming in de kosten en erelonen van de advocaat
van de in het gelijk gestelde partij.

220

Artikel 2 Tarief Rechtsplegingsvergoeding stelt de
rechtsplegingsvergoeding vast voor geschillen die be-
trekking hebben op in geld waardeerbare vorderingen,
terwijl artikel 3 Tarief Rechtsplegingsvergoeding de
225 rechtsplegingsvergoeding vaststelt voor geschillen die
betrekking hebben op niet in geld waardeerbare vorderingen.

Artikel 4 Tarief Rechtsplegingsvergoeding bepaalt,
230 in afwijking van de artikelen 2 en 3, de lagere basis -
, minimum- en maximumbedragen van de rechtsplegingsver-
goeding voor een rechtspleging bedoeld in de artikelen
579 en 1017, tweede lid, van het Gerechtelijk Wetboek.

235 3. De verwijzing in artikel 4 Tarief Rechtsple-
gingsvergoeding naar de rechtspleging bedoeld in de ar-
tikelen 579 en 1017, tweede lid, van het Gerechtelijk
Wetboek betreft eveneens enkel de vorderingen ingesteld
door of tegen de sociaal verzekerden persoonlijk, bij
240 toepassing van de artikelen 579, 580, 581, 582, 1° en
2°, van het Gerechtelijk Wetboek.

Wanneer in de procedures bedoeld in de artikelen
579, 580, 581, 582, 1° en 2°, van het Gerechtelijk Wet-
245 boek een vordering wordt ingesteld door of tegen de
werkgever betreft dit geen vordering die wordt inge-
steld door of tegen de sociaal verzekerden persoonlijk.
Een werkgever is immers geen sociaal verzekerde in de
zin van artikel 2, 7°, van de Wet van 11 april 1995 tot
250 invoering van het "Handvest" van de sociaal verzekerde.

De rechtspleging zoals bedoeld in artikel 580, 1°
van het Gerechtelijk Wetboek, die een geschil tot voor-
werp heeft tussen eiser en een werkgever omtrent ver-
255 plichtingen van de werkgever voor de betaling van bij-
dragen, opgelegd door de wetgeving inzake socialezeker-
heid, betreft bijgevolg geen rechtspleging die artikel
4 Tarief Rechtsplegingsvergoeding aan zijn toepassing
onderwerpt zodat de rechtsplegingsvergoeding voor dat

260 geschil moet worden vastgesteld overeenkomstig de arti-
kelen 2 en 3 Tarief Rechtsplegingsvergoeding.

4. De appelrechters oordelen dat aangezien hun be-
voegdheid om kennis te nemen van voorliggend geschil
265 voortvloeit uit artikel 580, 1° en 2° van het Gerechte-
lijk Wetboek, eiser ten aanzien van verweerster enkel
aanspraak kan maken op het bedrag van de rechtsple-
gingsvergoeding vastgesteld in artikel 4 Tarief Rechts-
plegingsvergoeding.

270

Waar de toepassing van artikel 4 Tarief Rechtsple-
gingsvergoeding correct is wat betreft het geschil dat
in onderhavige zaak ook hangend was tussen eiser en
Gundi DE SMEDT, in zoverre dit een rechtspleging be-
275 treft in de zin van artikel 580, 2° Gerechtelijk Wet-
boek, gevoerd door of tegen een sociaal verzekerde, is
de toepassing van artikel 4 Tarief Rechtsplegingsver-
goeding daarentegen niet naar recht verantwoord wat be-
treft het geschil tussen eiser en verweerster omtrent
280 de verplichtingen van de werkgever, zijnde een rechts-
pleging in de zin van artikel 580, 1° van het Gerechte-
lijk Wetboek, die niet werd ingesteld door of tegen een
sociaal verzekerde, maar door of tegen een werkgever.

285 Louter op grond van de vaststelling dat het be-
streden arrest zijn bevoegdheid ontleent aan de artike-
len 580, 1° en 2° van het Gerechtelijk Wetboek, heeft
het bijgevolg niet wettig beslist dat eiser ook ten
aanzien van verweerster enkel aanspraak kon maken op de
290 rechtsplegingsvergoeding vastgesteld in artikel 4 Ta-
rief Rechtsplegingsvergoeding.

5. Hieruit volgt dat het bestreden arrest, zonder een onderscheid te maken tussen, enerzijds, het geschil
295 waarbij de werknemer opkomt tegen zijn schrapping uit
het stelsel van de socialezekerheid voor werknemers
(art. 580, 2° Ger.W.), anderzijds, het geschil waarbij
de werkgever diezelfde schrapping ten aanzien van eiser
bestrijdt (art. 580, 1° Ger.W.), niet wettig heeft be-
300 slist dat ook de rechtsplegingsvergoeding waarop eiser
ten aanzien van die werkgever aanspraak kan maken,
dient vastgesteld te worden overeenkomstig artikel 4
Tarief Rechtsplegingsvergoeding, terwijl eiser in zijn
geschil met een bijdrageplichtige werkgever aanspraak
305 kan maken op de rechtsplegingsvergoeding bepaald vol-
gens de artikelen 2 en 3 Tarief Rechtsplegingsvergoe-
ding in zoverre dit geen rechtspleging betreft bedoeld
in artikel 4 Tarief Rechtsplegingsvergoeding, ingesteld
door of tegen een sociaal verzekerde (schending van de
310 artikelen 1, 2, 3 en 4 Tarief Rechtsplegingsvergoeding,
580, 1° en 2°, 1017 en 1022 van het Gerechtelijk Wet-
boek, 2,7°, van de Wet van 11 april 1995).

315

TOELICHTING

Zie Cass., 26 september 1973, A.C., 1974, 95;
320 Cass., 8 december 2014, S.13.0018.N, www.cass.be.

OM DEZE REDENEN,

325 besluit voor eiser ondergetekende advocaat bij het
Hof van Cassatie, dat het U behage, Hooggeachte Dames
en Heren, het bestreden arrest te vernietigen, de zaak
en partijen te verwijzen naar een ander arbeidshof,
kosten als naar recht.

330

Brussel, 1 december 2015

335

Geoffroy de FOESTRAETS

340

NIET VERBETERDE KOPIE